

LBRIS

We know
books

Delia L. Botea

**O să-ți schimb
părerea despre
cancer**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Tu-mi aduci aminte de o pacientă de-ale mele

“Tu-mi aduci aminte de o pacientă de-ale mele care avea exact aceeași energie ca și tine. A vrut să încerce tot, în afară de chimioterapie. La un moment dat, a apărut la Romană pe un panou. Strângea bani pentru o operație în Austria, ceva experimental cu radioterapie intraoperator. O fată foarte frumoasă, poate cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Dumnezeu să o odihnească!”

Am înghițit în sec. Mi-am simțit saliva lipicioasă pe gât și gura uscată. Pentru prima dată după mult timp, nu mai aveam cuvinte. Nu mai aveam soluții.

Așa a început discuția cu al treilea oncolog cu care am interacționat în cele trei luni de când aflasem vestea care zguduie

unele vieți din temelie și pe altele le curmă.

După ce, în 8 decembrie 2024, la o palpăre pur și simplu intuitivă, în timpul căreia am realizat că mă dusesem anual la ginecologie pentru examen Papanicolau și pentru ecografie vaginală, dar omisesem să mă duc la ecografie de sân din 2014 — înconștientă, știu, dar, pur și simplu, viața mi-a stat în cale — am simțit un nodul.

Cristi, soțul meu, lucra la laptop în pat, lângă mine, iar eu palpam de zor cu mâna dreaptă sânul stâng. Era zece-unsprezece noaptea, și copilul dormea de mult. Mi-a aruncat mai multe ocheadă, în timp ce eu priveam în gol un punct de pe peretele dormitorului. Am tresărit când a trântit capacul laptopului dintr-o singură mișcare.

“Dacă ești pregătită de acțiune, nu trebuie să faci atâta efort. Am prins ideea.” S-a apropiat cu gura de capul meu, dar i-am lipit mâna liberă peste față de i-am strâmbat-o printre degete. “Ce?” a mai apucat să spună, cu un picior în aer pregătit să treacă la acțiune.

“Simt ceva,” am băjbăit concentrată pe un punct tare în partea superioară a sânelui stâng. Dacă nu aș fi fost atât de concentrată pe ce simțeam, aș fi râs de poziția soțului meu care arăta mai mult ca un câine pregătit să marcheze un nou colț de bloc decât ca un bărbat înfierbântat.

Și-a lăsat piciorul jos aproape imediat. L-am privit scurt. Părea că o parte din sângele care înainte îi îmbujora fața acum se scurgea în picioare, pentru că devenise dintr-odată mai palid.

“Crezi că este...” Nici nu a terminat propoziția că am dat din cap rapid și mi-am mutat privirea de la el la același punct de pe perete.

Am continuat să apăs, să simt, să identific, să trag, să mișc, să insist să aflu ce era acolo. La adăpostul de animale, pe lângă manager, eram și asistent veterinar. Am palpat destule formațiuni tumorale benigne, maligne, granuloame, chisturi, lipoame încât să îmi pot da seama care e diferența dintre ele. Al meu intra în una dintre aceste categorii. Și sigur nu putea fi malign, nu? Adică toată lumea știa: cancerul nu doare. Iar formațiunea asta mă durea. O durere surdă, constantă, care se acutiza atunci când puneam presiune.

“Simt un nodul, poate puțin mai mare de un centimetru,” i-am spus și am continuat să respir rapid și sacadat.

Cristi a înghițit în sec, tensionându-și maxilarul. Avea o linie a feței frumoasă, de asta mă bucurasem întotdeauna că al nostru copil îi semăna lui la corp și mie la suflet. Adică are toate șansele să devină un bărbat înalt și frumos și cu un inimă încăpătoare. Visul oricărui părinte.

“Asta ce înseamnă?” a îngăimat el cu vocea tremurând, și am văzut cum într-o singură clipă i-a trecut toată viața prin fața ochilor. Sprâncenele i s-au încruntat, apoi s-au relaxat, apoi s-au adunat din nou spre frunte și s-au ridicat. Nu știa la ce să se aștepte.

“Respiră. Uite aici, vezi!” I-am luat palma dreaptă, i-am pus arătătorul peste sân și am masat nodulul dureros. “Simți?” am continuat eu, și sprâncenele i s-au mai calmat, ducându-se cuminți mai aproape de pleoape.

“Da, e... tare.” Respira superficial de parcă nu era convins încă. “Ce crezi că e?” a continuat, eliberând presiunea de pe sân, dar ținând mâna acolo ca un om care voia să fie sigur că ce-i în

mână nu-i minciună.

“Ținând cont de faptul că sunt tânără, vegană, fac sport regulat cu greutate și cardio, că sunt un om activ și că cel mai grav lucru la care îmi supun zilnic mintea și corpul e stresul de la adăpost, cred că e doar un granulom,” am spus și am zâmbit larg când am realizat că nu știa ce însemna asta. “E o adunătură de țesut inflamator, de asta mă doare. Cel mai probabil m-a lovit Cezar în joacă.” Cristi uitase să respire. “E benign, stai liniștit.”

“Ești sigură?” a continuat și mi-am dat seama că era realmente îngrijorat. Și dintr-un motiv pe care atunci nu îl înțelegeam exact, și eu eram la fel. Îmi repetam în gând ca un disc stricat: *Nu poate fi cancer. Nu poate fi cancer. Nu poate fi cancer.*

“Da,” am spus, dar omul cu care împărțeam patul de zece ani mă cunoștea suficient de bine încât să pluseze.

“Poate ar fi mai bine să mergi să-l verifici.” Părea mai mult decât o întrebare, era o rugămintă. De parcă eu aveam răspunsul la tot și el doar aștepta confirmarea. Așa fusese relația noastră până atunci: în termeni medicali, eu întotdeauna avusesem cunoștințele și, de cele mai multe ori, dreptate.

Nici nu îmi puteam imagina că atunci, chiar în momentul acela, mă înșelam mai mult ca niciodată.

Am dat din cap că *da* și el a înțeles că a doua zi urma să fac programare la ecografie.

“Bun,” a continuat cu mâna încă pe sânul meu, cuprinzându-l complet, “acum, unde am rămas?”

Limba lui s-a întâlnit cu a mea fără să mai pierdem timp. Mi-a pus o mână la ceafă și una pe spatele care s-a arcuit ca la comandă. Oh, iubeam să mă adune așa, să ne lipim unul de altul înainte

să fim transpirați, felul cum toate curbările mele le știau pe-ale lui. Aveam nu doar exercițiu, ci și cunoașterea tuturor zonelor erogene după zece ani de când exersam. Eram două piese de inginerie complexă care se potriveau la fix.

Mi-a prins un sân în mâna dreaptă, peste pijamale, și cu stânga a continuat să mă țină de cap. Am tras aer în piept și l-am privit în ochi. *Doamne*, îl iubeam până la os. Nu mai eram tineri, nu mai eram la fel de supli, dar putea să-mi aprindă sângele într-o secundă cu un zâmbet și cu o singură privire a ochilor lui verzi.

Gura lui a sărit din nou pe a mea cu sete și a coborât spre claviculă, unde a sărutat profund. Un curent mi-a fugit pe coloană și am început să simt o apăsare în partea de jos a pelvisului. O senzație binecunoscută, o nevoie urgentă de el, de mai mult. Mi-a tras pijamaua peste cap și eu i-am scos boxerii cu degetele de la piciorul drept dintr-o singură mișcare. Îi plăcea când făceam asta, iar eu o știam.

“Oh, Cristi,” i-am șoptit când mi-a luat sânul stâng între buze.

“Gălu,” a spus el cu voce guturală care mă făcea să uit tot.

Alintul ăsta era atât de frumos când era rostit în timpul zilei, dar atât de sexy între așternuturi, când eram goi.

Cât îl iubeam pe bărbatul ăsta.

Îl iubeam pieptul puternic, peste care am dormit de atâtea ori, spatele lui bine proporționat, zâmbetul lui care mă cucerea de fiecare dată. Degetele lui care mă știau mai bine decât mă știam eu.

M-a pătruns și m-am cutremurat la fiecare mișcare. Știa toate zonele sensibile atât de bine, explorase fiecare colț, fiecare

senzație, știa exact unde să apese ca să mă ducă la extaz. Am apucat cearșaful și l-am strâns până am simțit că strâng înșăși viața în palme și am eliberat un geamăt. M-a sărutat din nou și a continuat. Profund și până la capăt. A lăsat să scape un suspin sonor și în câteva mișcări ne-am găsit ritmul.

Primul orgasm m-a scuturat din cap până în tălpi. L-am văzut cum zâmbește. Îi plăcea reacția mea, dintotdeauna. Întotdeauna.

“Gălu,” a mai spus o dată.

Atât mi-a trebuit.

L-am oprit ca să schimbăm poziția. Voiam să fiu eu deasupra. L-am trântit pe spate dintr-o singură mișcare fluidă, antrenată. El s-a lăsat greu pe spate și patul a făcut un sunet satisfăcut, de prea plin. Acum era rândul meu să îmi găsesc ritmul și l-am găsit atât de repede de parcă îl exersasem toată viața.

Cristi mi-a prins cu ambele brațe sânii și i-a masat pe fiecare, punând accent cu degetul mare pe mugurii care se doreau atinși, apăsăți, cuprinși și făcuți una cu pielea lui. Am gemut și el s-a întărit mai tare pentru mine. Mi-am apăsat mai tare palmele pe pieptul lui și mi-am balansat și mai hotărât șoldurile.

Era ceva în mișcarea mea, o determinare pentru a câștiga un concurs la care nu știam că sunt înscrisă. O dorință de a termina și de a ne ști satisfăcuți fără a mă bucura neapărat de proces, ca și când destinația era tot ce conta și eu aveam de gând să ajung acolo orice s-ar fi întâmplat.

M-am mișcat și mai tare, mai apăsător, transpirația îmi curgea între sâni și broboane de sudoare îmi acopereau fruntea. Controlam atât de bine procesul și mă desfătam cu rezultatul. Îmi plăcea că îl puteam duce în punctele în care să nu mai știe

de el, să fie complet dependent de mine și de corpul meu pentru a termina.

“Gălu,” a mai spus cu vocea lui care era aproape de final.

L-am simțit cum se strânge, cum își pierde controlul, apoi totul s-a descărcat. Pielea mi-a luat foc, înăuntrul meu s-au pornit artificii care ar putea fi ilegale la cât erau de explozive și respirația mi s-a oprit într-un șuier lung, de drag și moliciune.

A rămas lipit de mine, amândoi goi, transpirați și zâmbind ca niște adolescenți. Nu mă săturam niciodată de felul în care făcea dragoste cu mine, de modul în care avea grijă să îmi ofere și mie plăcerea completă.

Ne-am iubit într-un fel de care, în iunie a aceluiși an, avea să îmi fie dor până la lacrimi.

În iunie aveam să fiu cheală, cu șase kilograme mai grasă, fără ciclu, fără sprâncene, fără libido, fără chef de viață și de a continua să lupt. În iunie aveam să trec prin tura a patra de chimioterapie, citostatice și imunoterapie și aveam să fiu la un pas să renunț la tot.

2.

Diagnosticul care schimbă vieți

Nu, nu am avut o discuție emoționantă în ianuarie 2025 cu un medic care să mă țină de mână în timp ce îmi comunica teribilul diagnostic. Nimic din parcursul meu prin tratamentul cancerului nu a fost ca în filme. Pentru că eram în România, diagnosticul l-am citit pe aplicația Medlife după ce așteptasem ca pe arcuiri jumătate de zi.

Eram la adăpost, jonglând, ca de obicei, cel puțin cinci lucruri în același timp. Să conduci un adăpost de sute de animale nu e ușor. Întotdeauna apare ceva, se strică ceva, cineva are nevoie de ceva. Ziua aceea de 23 ianuarie 2025 nu era cu nimic diferită. Cu toate că era.

“Au venit?” m-a scos din șirul de gânduri Cristina, colega mea, curioasă dacă primisem rezultatele.

“Verific din nou,” i-am spus, și în birou au apărut Mariana, Raluca și Ema.

“Delia, putem face o comandă mai mare de medicamente? Au o ofertă bună acum la început de an și aș vrea să profităm,” a spus Mariana și eu am dat din cap că *da*, cu toate că nu eram atentă decât pe jumătate.

“Și nu doar de medicamente, ne trebuie și deparazitări,” a plusat Raluca, colega mea, medic veterinar.

Aplicația Medlife era deschisă și îi dădeam refresh. State și Veera făceau planuri pentru o campanie de sterilizare.

“Și trebuie să rezolvăm cu instalația de apă, să punem o țeavă mai groasă care să nu mai înghețe iarna,” a continuat Ema. “Ne-am cam saturat să tot cărăm apă cu stropitoarea. O țeavă mai groasă ar însemna volum mai mare și poate nu mai îngheață...”

Dar nu am mai auzit ce a spus mai departe. Aveam din nou șaptesprezece ani și mă înecam la Costinești.

Marea Groapă, așa îi ziceam, era o bucată din mare unde nu atingeam cu picioarele fundul apei. Dacă treceai de ea, mai departe apa îți venea până la coapse. Nu învățasem niciodată să înot. Pentru că nu ne permiteam să mergem, ai mei mi-au spus că lor nu le place la mare. Am văzut prima dată marea când aveam doi ani și nu mai țin minte nimic, dar am o poză cu mine gol-goluță și cu părul creț, în apă, drept dovadă. Încă o dată pe la treisprezece ani, și de atunci am amintiri foarte vii despre cum nisipul era plin de chiștoace de țigări. Și la șaptesprezece ani cu colegii mei de liceu.

Nu le spuseseam că mi-era frică să trec de Marea Groapă. Nu

aveam de gând să las o gașcă de puștani să-mi vadă limitele. Plus că tata nu crescuse o fricoasă, ci o femeie puternică, independentă, care era mai bună decât orice bărbat. Așa că în minte atunci aveam doar: “Dați-vă la o parte, băieți, vă arăt eu că nu mi-e frică de nimic.”

Dar mi-era. Genunchii îmi tremurau la propriu pe sub apă, inima îmi bătea sălbatică în piept și plămânii îmi urlau să nu mă duc că nu au dezvoltat capacitatea de a extrage oxigen din apă. Intestinele mele se contorsionau constant și pielea arsă, pentru că atunci nimeni nu se dădea cu nicio cremă cu factor de protecție, îmi sâsâia supărată în apa sărată. Tot corpul îmi dădea semnale să nu mă duc, că nu sunt pregătită, că frica viscerală pe care o simțeam nu ar fi trebuit ignorată, că o să mor.

Dar ce reprezentau semnalele astea pentru o adolescentă cu ceva de demonstrat? Nimic.

Colegii mei deja trecuseră de Groapă și strigau la mine să vin, agitând apa de parcă ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

“Hai odată. Ce mai stai? Doar nu ți-e frică?” a strigat unul dintre ei.

Hai că poți! Nu poate fi așa de greu. Uite la ei ce ușor au trecut, trebuie doar să îți ții respirația și aerul din plămâni te va ține la suprafață. Doar dai din mâini și din picioare și ajungi pe partea cealaltă. Acolo apa e mică. Hai că poți!

Le-am făcut semnul universal cu degetul mijlociu și am tras adânc aer în piept.

Într-o clipă simțeam nisipul sub picioare, în a doua clipă m-am aventurat spre Marea Groapă, în a treia clipă apa îmi intrase în nas, gură și, cu ochii larg deschiși, vedeam cum mă scufund spre